

НЕДЕЉА 27. ПО ДУХОВИМА

*свешти мученик Јаков Персијанац, ѓреј. Роман Чудошворац,
свештих 17. ѓреј.муч. индијских
Лк. 13, 10 - 17, зч. 71; Еф. 6, 10 - 17; зч. 233*

ља, већ и изнутра, позлаћивати куполе и црквена звона. И када се то заврши, наступиће царство антихриста. Молите Господа, да продужи време, да би могли да духовно ојачамо, јер нас очекује страшно време. Ви ћете видети како се све подмукло спрема. Храмови ће бит величанствени као никада, али у те храмове се неће моћи ући.“

Господ нас напушта тамо где се очувава једино спољашњост. Благодаримо Господа за све предивно што примамо у нашој Цркви и не заборављајмо данашњу Спаситељеву опомену, опомену преподобног Серафима Саровског, да пост и молитва и сва добра дела сами по себи ништа не значе. И то да је све спољашње у Цркви само изванредан грађевински материјал, златне цигле од којих можемо сазидати тамницу за себе, за сопствену душу, али такође и царски небески дворац.

њем свете Литургије – као још једним системом, и при томе изгубити оно главно.

Памтимо да нам Господ није оставио ниједан систем, осим Својих свештених заповести и страшне заповести о љубави, у коју спада и љубав према непријатељима, ка сваком човеку, без изузетка. И не заборављајмо да се смисао историје (или пре обесмишљавања) састоји у томе да што смо ближе њеном крају, то ће људи постајати хладнији и суровији, јер ће „због умножења безакоња охладнети љубав“.

Али најважније за хришћанина у сва времена јесте чување љубави. При томе, тамо где се умножава грех, тамо изобилује благодат и значи да тим више треба да се пројави наша љубав у окружности и суровости овога света. Потруди се да схватимо да се једино тиме и ничим више хришћанин не

Схватимо – имамо све, али нешто недостаје. Недостаје нам Онај, Који би све то што имамо украсио дубинским значењем.

Не треба из свега извући лажни закључак, не треба одбацивати живот. Чак и један парадајз може да нас учини срећним ако умемо да га једемо с Божијом благодати. Ма шта да радимо уз Бога, то је разлог за срећу. Од једног парадајза можемо заплакати од среће. Ето, све то само од једног парадајза, а ми имамо све!

Све најукусније ђаконије на свету могу имати укус пакла. Ужитак се претвара у отров, јер та храна почиње да нас изједа. То је зато што све чинимо без молитве, без љубави, с роптањем, негодовањем, псовањем и сукобљавањем. Хранимо се, а слабимо, одмарамо се, а од таквог одмора се умарамо.

архимандрити Андреј Конанос

Ни кроз каква правила ми нећемо досегнути до спасења. Заносити се може, како је то потресно рекао свети Игњатије Брјанчанинов, било чиме, па чак и служе-

разликује од света, чак иако се тај свет, како је говорио отац Серафим (Роуз) понекад назива хришћанским, па чак и православним.

ѓрошјереј Александар Шарјунов
НАЈВЕЋА ОПАСНОСТ ПО ЦРКВУ

Чули смо у данашњем Јеванђељу како је Христос исцелио жену која је осамнаест година била згрчена и није се могла исправити. И одмах се умешао старшина синагоге. Није имао храбрости да се директно обрати Христу и почео је да са гневним протестом говори народу. Господ је исцелио у суботу. Пошто је исцељење било посао, рад у неком смислу, могло се посматрати као нарушавање суботе.

Али Господ одговара Јудејима, имајући извор у њиховом сопственом закону. Ма како да су људи сурови у својим законима, не могу а да бар донекле немају снисхођења, бар у односу према бесловесним животињама. Због тога се чак и у суботу сматрало потпуно у складу са законом, одвезати вола или магарца од јасала и напојити их. Господ говори да уколико је у суботу дозвољено бринути се о животињама, подразумева се да је у очима Божјим праведно ослобо-

дити човека од мучних окова болести.

Старшина синагоге и многи њему слични људи, које сусрећемо у Јеванђељу били су они људи за које је неки религиозни систем, скуп правила, био дражи него сам човек. За њих је важније до ситница испунити писани закон, него помоћи страдалнику. И на ову болест закоништва наилазимо у човечанству кроз сву његову историју у различитим и понекад застрашујућим пројавама. Спољни систем бива пожељнији од човека.

Непријатељ људског живота жели да створи такву атмосферу живота, да људи живе као у рату; да никада не буде мира, када човек може да се заустави и да угледа другог човека као јединственог и непоновљивог, да га угледа као једно чудо, већ да буде као у рату, када се људи схватају као припадници неког рода у војсци, или неке групе. И од свега је важније то ка-

ко су они наоружани, као су опремљени, а сами човек и то што се са њим дешава нема значаја.

У наше време тај прастари рат задобија нарочито сурови карактер. Човек је захваћен овим ратом са свих страна и свакако са стране економског и политичког живота. Управо данас, не само јуче, у току седамдесетогодишњег вавилонског комунистичког ропства, ради достизања извесних економских циљева, због некаквог економског система, човек је дошао у такав положај да управо нестаје. Милиони људи могу бити увијени у сиромаштва и болести, али главно је да победи овај нови економски систем. Мноштво људи може да јед-

шта више од свега обезличује човека? Грех, сваки грех, ма какав да је, ма и најнезнатнији, јесте оно што помрачује нашу личност, чини је као бесловесном, несвесном, брише црте јединствености и непоновљивости, које постоје у свакоме од нас. Када се, пак, читава атмосфера састоји од греха, којим ми природно дишемо, и он улази у нашу крв, у наш ум и срце, људска личност потпуно ишчезава, утапа се. Ова застрашујућа појава се дешава управо зато што људи систем цене више него човека.

Али ова појава постаје нарочито опасна на тој апсолутној дубини, која је присутна у Цркви, јер оно што се дешава у Цркви, не са-

У искушењима, у оном часу велике душевне буре, чини нам се да су нас сви напустили и нема ни са које стране наде за спасење. Све нам изгледа црно и мрачно. Али, не губимо храброст и не очајавајмо! После невремена наступа тишина.

Добри Бог устројава тако лепо свакоме од нас, тако да неће дозволити да наиђу на нас искушења која превазилазе наше снаге. У искушењима су помешане утеха и невоља, светлост и тама, туга и срећа. Искушења су показатељи духовног напредовања човековог. У часу искушења имамо помоћника – живог Бога! Зашто дакле, да се плашимо?

свети Исаак Сиријски

ноставно буде принесено на жртву и убијено, само да би ликовало овај или онај систем. Исто се ово догађа и догађало се и у политици.

Суштина онога што се дешавало у годинама большевизма своди се на следеће: Утопити људску личност у безлични колектив, тако да и човек постане безличан, да се не би видео изван зидова овог политичког система. А постоји, показује се, још страшнији систем, још страшнија идеологија, када грех постаје норма људског постојања.

мо оно што се дешавало у Старом Завету, како смо данас слушали, већ и оно што се данас дешава и што ће се дешавати, одређује све остало. Али уколико то постане могуће у Цркви, онда већ не постоје никакве препреке да се и ван Цркве унизи људска личност, да она ишчезне. Морамо бити јако пажљиви према данашњем Јеванђељу и замислити се над путевима који предстоје нашој Цркви, над оним болестима које већ данас болујемо.

Новомученик епископ Дама-

скин је говорио да када дође антихрист, неће се неизоставно сви сложити са његовом философијом. Свети оци претпостављају да антихристов печат неће бити истовремено ударен и на чело и на руку, већ или на чело, кажу они, или на руку.

По светом Андреју Кесаријском, онај ко прими печат на че-

Господ. Може да наступи време када Црква, слично лађи упалој у смртоносну буру, као што је то описано у књизи Дела апостолских (Дап. 27, 38), мора да се оослободи најдрагоценијег што има, пшенице, да би се људи могли спасити.

Највећа опасност за Цркву је, како каже свети Теофан Затворник, када остане само споља-

Мисаона победа претходи свакој другој победи. Ако победиш све своје зле мисли, нећеш ни доћи до злих дела. Добро мисли, па ће ти и Бог добро дати, каже народна пословица. То је сасвим по Јеванђељу. Из срца излазе зле помисли, и то погани човека, рекао је Спаситељ. Ако и никакво зло дело не чиниш телом својим, а имаш зле помисли, бићеш нечист и гадан пред Богом. О борби против злих помисли, које сатана сеје по разуму човечјем, говори сва аскетска наука православна. Очисти, дакле, душу своју од злих помисли, и бићеш велики победилац, и примићеш венац славе од Христа Победиоца.

свешти владика Николај

ло, делиће са антихристом начин његовог мишљења, а онај ко га прими на десну руку, признаће исправност његовог деловања, његову власт, говорећи да је дозвољено чинити то, уколико само останемо хришћани у души.

То заправо значи да се печат антихриста може примити на тако танан начин, када људи, да би осећали свој живот, или да би одржали неки спољашњи систем, а у том броју и Цркву, као организацију, буду спремни на страшне жртве. Искушења могу бити неподношљива за људски ум и савест. Морамо ово уочити.

Све што постоји у Цркви драго је срцу хришћанина: сви устави, сви прописи, сви канони, сва Црквена организација, коју Господ чува Својом силом. Али све ово постоји ради тога да би ми постали способни да видимо другог човека онаквим каквим га види

шњост, односно очување система, на пример, очување поста или ма чега другог, свега спољашњег, у сваком случају драгоценог и нужног, ако се при том губи оно најважније. Ова спољашњост јесте, по речима светог Теофана, тајна безакоња унутар Цркве. Управо у таквој атмосфери унутар Цркве, у храму Божјем, јавиће се „човек безакоња“ и зацариће се у њему, издајући себе за Бога. И шта ће храмови, који су бесконачно драгоцени, значити, ако се одузме „Онај који задржава“, односно благодат Светога Духа?

У време најсуровијих прогона Цркве, старац архимандрит Лаврентије Черњиговски, неколико деценија пре него је црква добила релативну слободу, какву данас има писао је:

„Доћи ће време када ће обнављати чак и затворене храмове и украшавати их, и то не само спо-